

bekomen in de zin van het verwerken van de schade die hij zelf heeft ondergaan in het verleden en het krijgen van integratiekansen in de toekomst.”

Uit deze passage van de missionstatement blijkt de dubbele bekommernis van de commissie – recidivepreventie en herstel – teneinde haar doel na te streven van het bijdragen tot een rechtvaardige, solidaire en veilige samenleving.

De herstelnotie is in deze tekst zo breed opgevat dat de bekommernis hierom duidelijk uitmondt in de vraag naar het aanbieden van ondersteunende methodieken aan de veroordeelde om schade die hijzelf heeft ondergaan te verwerken.

Verskillende behandelingsdoelen die vanuit de hulpverlening kunnen worden gesteld, zullen geoperationaliseerd worden in dergelijke ondersteunende methodieken.

De vraag of het nu wenselijk is dat er een samenwerking zou zijn tussen de commissie en de externe hulpverlening is daarmee niet beantwoord. Bij het beantwoorden van dergelijke vraag raken we misschien hopeloos verstrikt in een semantische discussie die voorbijgaat aan de dagelijkse realiteit van zowel de rechtspraktijk als de hulpverlening.

De conclusie die de commissie samen met de leden van de door haar opgeroepen denkgroep maakt, na het overlopen van alle vorige bedenkingen, is dat de term ‘samenwerking’ toch wel een erg beladen woord is. Een woord dat eerder een onbegrip dan een begrip is. Het doet te zeer veronderstellen dat we elkaars doelstellingen in een potje gooien. Het dagelijks omgaan met informatieoverdracht; het maken van praktische afspraken over de al dan niet verzekerde start van een begeleiding of behandeling; het rapporteren of het geven van feedback en zo ja telkens in welke mate...; dat alles noemen wij liever het ‘afstemmen van activiteiten op elkaars werkveld’. Een soort niet nader gedefinieerde relatie waarin ieder de verantwoordelijkheid op zich neemt ze verder te doen evolueren.

Een laatste bedenking nog, en meteen een aanbod en een uitnodiging. Vanuit haar subsidiaire opstelling en haar niet-bevraging van de inhoud die ter sprake komt in elk cliëntgericht therapeutisch gebeuren, hecht de commissie het grootste belang aan een permanente dialoog met het werkveld van de hulpverlening in de ruimste zin. Dit om te vernemen hoe het omgaan met emancipatorisch werken evolueert vanuit het

denkkader van de onderscheiden therapeutische benaderingen.

Daar waar de forensische zorg gecontextualiseerde hulpverlening wordt genoemd²¹, heeft de commissie met deze bescheiden tekst een bijdrage willen leveren om die contextualisering te vergemakkelijken.

Natuurlijk is hiermee lang niet alles gezegd. De commissie gaat graag in op alle vragen van het welzijnsveld tot verdere dialoog over deze en verwante thema's.

Temeer daar het initiatief tot deze tekst eigenlijk ontstaan is nadat we bij heel wat hulpverlenende organisaties een hartelijke gastvrijheid en een open discussiesfeer over dit soort onderwerpen hebben getroffen.

Antwerpen, 1 maart 2004.

Rob PERRIËNS,

voorzitter,

Marc HENDRICKX,

assessor strafuitvoering,

Minne RONSE,

assessor sociale reïntegratie

Commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling in Antwerpen, Justitiestraat 30, 2018 Antwerpen, tel.: 03/216.86.60, fax: 03/216.86.69
cvi.antwerpen@just.fgov.be

Jeugdbescherming en bijzondere jeugdzorg

De federale wetgeving inzake jeugdbescherming in 2003

In de rubriek ‘Jeugdbescherming’ wordt jaarlijks een kort overzicht gegeven van de nieuwe wetgeving die rechtstreeks of onrechtstreeks relevant is voor deze sector. Ditmaal komt de federale wetgeving aan bod die in 2003 tot stand is gekomen.

1. Jeugdbescherming

Een Wet van 6 januari 2003 (B.S. 20 februari 2003, derde uitgave) bevat twee kleine aanpassingen van de Jeugdbeschermingswet, eigenlijk verduidelijkingen van aanpassingen die in 1994

21. Luc SPRUYT, o.c., p. 103. “Contextualisering wil hier zeggen, informeren van de cliënt en de behandelaar over het strafrecht, over het strafprocesrecht en vooral over de ‘real goals’ m.b.t. de vastgestelde zorgbehoefte in een bepaald zorggebied.”

werden ingevoerd en die tot uiteenlopende interpretaties aanleiding hebben gegeven in de rechtspraak en rechtsleer. Beide aanpassingen hebben betrekking op de mogelijkheid om, tijdens het voorbereidende stadium van het proces, voorlopige maatregelen op te leggen aan personen die de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt.

De eerste onduidelijkheid zat vervat in artikel 52, vierde lid Jeugdbeschermingswet. Dat artikel geeft de jeugdrechtbank de mogelijkheid voorlopige maatregelen op te leggen of te handhaven, uiterlijk tot de leeftijd van 20 jaar. De wetgever wou, zo blijkt uit de voorbereidende werken, een algemene mogelijkheid instellen. De wettekst zelf leek echter te suggereren dat voorlopige maatregelen enkel mogelijk waren voor jongeren die 18 jaar werden tijdens de rechtspleging en niet voor jongeren die minder dan 18 jaar waren op het ogenblik van de feiten, maar die 18 geworden waren voor het parket de jeugdrechter voor de eerste keer vat met betrekking tot de zaak. Nu wordt de bepaling gewijzigd, om aan te geven dat er een algemene mogelijkheid bestaat om nog voorlopige maatregelen op te leggen of te handhaven, uiterlijk tot de leeftijd van 20 jaar, ook al wordt de vordering van het parket pas ingesteld nadat de betrokkene de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Een gelijkaardig probleem deed zich voor in het – in jeugdbeschermingszaken uitzonderlijke – geval dat de onderzoeksrechter en niet de jeugdrechter het onderzoek voert. Artikel 49, tweede lid Jeugdbeschermingswet verleende de onderzoeksrechter enkel de bevoegdheid voorlopige maatregelen op te leggen t.a.v. de personen “beneden de achttien jaar”. Ook deze zinsnede wordt aangepast om te verduidelijken dat die mogelijkheid altijd bestaat t.a.v. de personen die als misdrijf omschreven feiten hebben gepleegd voor de leeftijd van 18 jaar

2. Veiligheid bij voetbalwedstrijden

De zogenaamde Voetbalwet (Wet van 21 december 1998 betreffende de veiligheid bij voetbalwedstrijden) stelt bepaalde feiten die het verloop van een voetbalwedstrijd verstoren, strafbaar. Zij kunnen aanleiding geven tot een administratieve geldboete (van 250 tot 5000 euro) en/of een administratief stadionverbod (van 3 maanden tot 5 jaar). Ook een gerechtelijk stadionverbod is mogelijk: de rechter kan in geval van een veroordeling voor een misdrijf begaan in een stadion, een gerechtelijk stadionverbod voor een duur van 3 maanden tot 10 jaar uitspreken.

Bij vaststelling van een administratiefrechtelijke sanctioneerbare inbreuk kan de politieamb-

tenaar meteen, als beveiligingsmaatregel, een stadionverbod opleggen. Ook de procureur des Konings aan wie de politieambtenaar de vaststelling van een misdrijf in een stadion meldt, kan een stadionverbod als beveiligingsmaatregel opleggen.

Wat de toepassing van de administratieve sancties op minderjarigen betreft, heeft het Arbitragehof in arrest nr. 155/2002 van 6 november 2002 geoordeeld dat het vereist is dat de maatregelen onder de categorie ‘maatregelen van bewaring, behoeding en opvoeding’ kunnen worden gebracht, wat in elk geval loutere boeten uitsluit. Anderzijds moet de toepassing van die maatregelen verlopen met respect voor de bijzondere procedurele waarborgen waarin de Jeugdbeschermingswet voorziet.

Op het moment dat dit arrest werd geveld, werd in het parlement net een wetsontwerp tot wijziging van de Voetbalwet besproken, waarin ook de mogelijkheid was opgenomen t.a.v. minderjarigen een stadionverbod op te leggen. Volgens de Memorie van Toelichting is het belangrijk dat zij gesanctioneerd kunnen worden op dezelfde wijze als de meerderjarigen, teneinde bij hen geen gevoel van straffeloosheid te creëren. In de loop van de bespreking in de senaatscommissie diende de regering nog een aantal amendementen in om tegemoet te komen aan de bezwaren van het Arbitragehof. Dit wetsontwerp werd uiteindelijk de Wet van 10 maart 2003 (B.S. 31 maart 2003). Voor minderjarigen zijn de volgende elementen van belang:

- aan de minderjarigen die op het moment van de feiten tussen 14 en 18 jaar zijn, kan een stadionverbod worden opgelegd;
- de vader en moeder, voogden of de personen die het gezag over de minderjarige uitoefenen, worden mee betrokken in de procedure. Concreet ontvangen ook zij de aangetekende brief met de verplichte gegevens van de bevoegde ambtenaar als start van de procedure tot oplegging van een administratieve sanctie, krijgen zij een kopie van het verhoor van de minderjarige en wordt de beslissing tot oplegging van een administratieve sanctie ook aan hen betekend;
- de minderjarige wordt altijd gevraagd zich mondeling te komen verdedigen; hij krijgt een kopie van zijn verhoor;
- indien de minderjarige geen advocaat heeft, wordt er hem één toegewezen. Bij tegenstrijdigheid van belangen wordt de minderjarige bijgestaan door een andere advocaat dan deze op wie zijn vader, moeder, voogd of persoon die over hem het gezag uitoefent, een beroep zouden hebben gedaan;

- de jeugdrechtbank i.p.v. de politierechtbank is bevoegd bij betwisting van de administratieve sanctie, al is het onduidelijk volgens welke procedure (de burgerlijke of de strafrechtelijke) de jeugdrechtbank deze zaak moet behandelen.

De openstelling van de administratieve handhaving van de Voetbalwet voor minderjarigen is slechts een voorbode voor een veel ruimere mogelijkheid die zal worden geboden om ook aan minderjarigen bepaalde administratieve sancties op te leggen. Momenteel zijn immers twee wetsontwerpen in bespreking die de Nieuwe Gemeentewet en de Jeugdbeschermingswet aanpassen op het vlak van de gemeentelijke administratieve sancties. De bedoeling hiervan is een aantal overtredingen te depenaliseren (voornamelijk Titel X van Boek II Sw.) en de toepassingsmogelijkheden van de gemeentelijke administratieve sancties te verruimen. De voorgestelde wijzigingen houden in dat van de gemeentelijke administratieve sancties (enkel) de administratieve geldboete ook toepasselijk kan zijn op minderjarigen die op het tijdstip van de feiten minstens 16 jaar waren, met nog die bijzonderheid dat het maximumbedrag ervan 125 (i.p.v. 250) euro bedraagt. Verder wordt ook hier de ambtshalve toewijzing van een advocaat opgenomen en wordt voor minderjarigen een zgn. 'bemiddelingsprocedure', ter vergoeding of herstel van de aangebrachte schade, verplicht. Tegen een beslissing tot opleggen van een gemeentelijke administratieve sanctie aan een minderjarige kan, bij kosteloos verzoekschrift, beroep worden ingesteld bij de jeugdrechtbank (i.p.v. de politierechtbank voor meerderjarigen). Tegen de beslissing van de politie- of jeugdrechtbank staat geen hoger beroep open.

Ook wat de gemeentelijke administratieve sancties betreft, is het onduidelijk volgens welke procedure de jeugdrechtbank de zaak moet behandelen. Daarnaast krijgt de jeugdrechtbank een 'substitutiemogelijkheid', d.w.z. dat zij de sanctie kan vervangen door een maatregel van bewaring, behoeding of opvoeding zoals bepaald in artikel 37 Jeugdbeschermingswet. Dit zou dan wel de enige procedure zijn waarbij een jeugdbeschermingsmaatregel kan worden opgelegd na een initiatief van de minderjarige zelf. Men kan zich afvragen welke minderjarige het risico zou nemen een beroep in te stellen tegen een al bij al beperkte geldboete, als het daardoor mogelijk wordt dat die geldboete vervangen zou worden door een veel ingrijpendere maatregel (naast, uiteraard, een minder ingrijpende maatregel als de berisping). Het lijkt ook in te druisen tegen elk proportionaliteitsgevoel dat voor dergelijke

relatief kleine inbreuken meteen álle jeugdbeschermingsmaatregelen zouden openstaan, tot en met plaatsing. Dit knelt, zeker nu tegen die beslissing geen hoger beroep zou openstaan...

3. Adoptie

De Wet van 24 april 2003 tot hervorming van de adoptie (B.S. 16 mei 2003, derde uitgave) en de Wet van 13 maart 2003 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek wat de adoptie betreft (B.S. 16 mei 2003, derde uitgave) hebben een ingrijpende hervorming van het federale adoptierecht doorgevoerd. Het overgrote deel van de nieuwe wettelijke bepalingen betreft de actualisering en deels ook de vereenvoudiging van het interne adoptierecht (de bepalingen uit het Burgerlijk Wetboek, evenals de adoptieprocedure en de desbetreffende bepalingen uit het Gerechtelijk Wetboek). Daarnaast bevat de Wet van 24 april 2003 bepalingen inzake internationaal privaatrecht, erkenning van buitenlandse adopties en interlandelijke adopties. Met dit laatste wordt bedoeld: elke adoptie die de interlandelijke overbrenging van een kind onderstelt. De internationaal-rechtelijke bepalingen uit de nieuwe wet zijn vooral bedoeld om uitvoering te geven aan het Verdrag van Den Haag van 29 mei 1993 inzake de bescherming van kinderen en de samenwerking op het gebied van de interlandelijke adoptie. In wat volgt worden enkel de belangrijkste wijzigingen in het interne adoptierecht besproken.

Van de vroegere grondvoorwaarden tot adoptie zijn enkele behouden, andere zijn verdwenen of vervangen. De vroegere voorwaarde dat de adoptie de geadopteerde tot voordeel moet strekken, werd verlaten. De voorwaarden dat de adoptie op wettige redenen moet berusten en dat de rechter bij zijn uitspraak alle wettige belangen moet verrekenen, blijven ongewijzigd. Voor de adoptie van minderjarigen werd een nieuwe vereiste ingevoerd: ze kan enkel plaatsvinden in zijn hoger belang en moet gebeuren met eerbied voor de fundamentele rechten die het kind toekomen op grond van het internationaal recht. De vereisten inzake het verschil in leeftijd tussen de adoptant en de geadopteerde werden behouden.

In tegenstelling tot wat voorheen het geval was, kunnen voortaan zowel gehuwden als feitelijk samenwonenden gezamenlijk tot adoptie overgaan. Voorwaarde is wel dat de gehuwde of samenwonende adoptanten van een verschillend geslacht zijn. Gehuwde of samenwonende homoseksuele koppels moeten noodgedwongen kiezen voor een eenouderadoptie. Voor niet-gehuwde adoptanten gelden drie bijkomende

voorwaarden. Tussen de samenwonenden moet een affectieve band bestaan. Wellicht wordt hier bedoeld dat er tussen beide een seksueel-affectieve verhouding moet bestaan. Voorts mogen de samenwonenden niet met elkaar verwant zijn. Ten slotte moet de relatie tussen de samenwonende adoptanten een zekere duurzaamheid vertonen: er moet sprake zijn van minimum drie opeenvolgende jaren van samenwoning.

Ook het verwantschapsbeletsel tussen de adoptant en de geadopteerde werden aangepast. Belangrijkste bijstelling in die zin is dat het voortaan niet meer mogelijk zal zijn voor een oorspronkelijke ouder om zijn kind te adopteren. Aldus wordt er een einde gemaakt aan de vroegere ouderadopties die bedoeld waren om de verbreking van de afstammingsband na volle stiefouderadoptie te voorkomen. Van zo'n verbreking is nu geen sprake meer in de nieuwe wet.

Voor de adoptie van minderjarigen geldt een nieuwe vereiste inzake adoptiebekwaamheid en -geschiktheid van de adoptant. Wat met bekwaam wordt bedoeld, wordt niet in de wet uitgelegd, maar slaat waarschijnlijk op het vervuld zijn van alle grondvoorwaarden tot adoptie. De geschiktheid heeft te maken met de aanwezigheid van sociaal-psychologische eigenschappen in hoofde van de kandidaat-adoptant. Deze laatste moet een adoptievoorbereiding volgen. De organisatie van die adoptievoorbereiding is in handen van de gemeenschappen. Na de adoptieopleiding gevolgd te hebben, moet de rechter op grond van een maatschappelijk onderzoek oordelen over de geschiktheid. Een dergelijk maatschappelijk onderzoek is niet nodig wanneer het om de adoptie van een verwant kind gaat of wanneer de adoptant al samenleeft of een sociaalaffectieve band heeft met het kind (endofamiliale adoptie).

Wat de toestemming in de adoptie betreft, zijn eveneens een aantal nieuwigheden ingevoerd. Belangrijk is dat de leeftijd vanaf wanneer de geadopteerde zelf moet toestemmen, van 15 naar 12 jaar wordt gebracht. De toestemming is niet vereist ingeval de geadopteerde onbekwaam is verklaard, zich in staat van verlengde minderjarigheid bevindt of ingeval de rechter oordeelt dat hij onvoldoende onderscheidingsvermogen heeft. De vereiste toestemming van de echtgenoot van de adoptant is uitgebreid tot de samenwonende partner. De toestemming wordt gegeven in een persoonlijke verklaring voor de rechtbank of in een notariële akte.

Naast de grondvoorwaarden van adoptie, brengt het nieuwe interne adoptierecht tevens een aantal wijzigingen aan in de algemene ge-

volgen van de adoptie, evenals in de bijzondere gevolgen van de gewone en de volle adoptie. Aangaande de beëindiging van de adoptie, wordt naast de reeds bestaande herroeping van de adoptie ook de figuur van de herziening van de adoptie ingevoerd. De rechter moet de herziening van de adoptie uitvoeren als deze tot stand kwam na de ontvoering of de verkoop van of handel in minderjarigen. De herziening gebeurt op vordering van het openbaar ministerie of op verzoek van een lid van de biologische familie van de geadopteerde. De nieuwe wet wijzigt ook een aantal zaken op het vlak van nieuwe adopties (de nieuwe adoptie van een geadopteerde).

Bij de bepalingen over de administratieve formaliteiten inzake adoptie valt op dat aan de 'bevoegde autoriteiten' op expliciete wijze de verplichting wordt opgelegd tot bewaring van de gegevens in verband met de herkomst en medische antecedenten van de geadopteerde, zodat deze laatste de mogelijkheid heeft om zijn herkomst te achterhalen. De geadopteerde heeft het recht op toegang tot die gegevens "in de mate dat de Belgische wet" (o.a. de Wet Verwerking Persoonsgegevens) dat toestaat. De bevoegde autoriteiten moeten dit toegangsrecht waarborgen en hierbij aan de geadopteerde passende begeleiding verstrekken. Het verzamelen, bewaren en de toegang tot de genoemde gegevens moet bij koninklijk besluit verder worden uitgewerkt.

Ook de adoptieprocedure heeft grondige wijzigingen ondergaan. Het idee van de adoptie als contract en de homologatie van dat contract door de rechter wordt volledig verlaten. De adoptie verloopt voortaan in één gerechtelijke procedure die wordt opgenomen in het Gerechtelijk Wetboek. De bevoegde rechtbank blijft dezelfde: de rechtbank van eerste aanleg voor adopties van meerderjarigen en de jeugdrechtbank voor de adoptie van minderjarigen. Nog te vermelden is de invoering van enkele bijzondere bepalingen inzake het horen van de minderjarige. Bovenop de bestaande regelingen inzake het horen van minderjarigen (o.m. art. 931 Ger. W. en art. 52ter Jeugdbeschermingswet) komt dus voor de adoptieprocedure nog maar eens een regeling die verschilt van alle andere. De geadopteerde die moet toestemmen, wordt steeds opgeroepen en gehoord. Voor -12-jarigen is er de regel dat ze enkel worden opgeroepen en gehoord als ze hun mening over de voorgenomen adoptie te kennen kunnen geven. Dit moet blijken uit een door de jeugdrechtbank bevolen en door de sociale dienst uitgevoerd sociaal onderzoek. Uit de nieuwe procesrechtelijke bepalingen blijkt ook dat de minderjarige van 12 jaar of ouder zelfstandig mag tussenkomen,

hoger beroep aantekenen en een voorziening in cassatie instellen.

Tot slot brengt de Adoptiewet een aantal wijzigingen aan in het Strafwetboek en in de Jeugdbeschermingswet. Wat het strafrecht betreft, komt er een nieuwe strafbaarstelling voor wie in strijd met de wettelijke bepalingen voor zichzelf of voor een derde met een bedrieglijk opzicht een adoptie verkreeg of probeerde te verkrijgen. In de Jeugdbeschermingswet werd in artikel 33 verduidelijkt dat de volledige ontzetting uit het ouderlijke gezag niet slaat op het toestemmingsrecht in de adoptie, tenzij ingeval het vonnis dat uitdrukkelijk bepaalt. Voorts wordt de Jeugdbeschermingswet op procesrechtelijk vlak aangepast aan de nieuwe adoptieprocedure.

Vermits met het oog op de inwerkingtreding van de nieuwe regelgeving nog enkele uitvoeringsbesluiten moeten worden opgemaakt en samenwerkingsakkoorden moeten worden gesloten tussen de federale overheid en de gemeenschappen, treden de nieuwe adoptiewetten slechts in werking op een door de Koning te bepalen datum.

4. Afschaffing militaire rechtscolleges

Artikel 36 Jeugdbeschermingswet bevat in het eerste lid de vorderingsgrond voor de jeugdrechtsbank in zaken van jeugddelinquentie. Het tweede lid bepaalde: "De bepalingen van dit artikel zijn niet toepasselijk op minderjarigen die op het tijdstip van de feiten de hoedanigheid van militair bezitten." Bedoeling van deze uitzondering was de eigenheid van de militaire discipline te respecteren en conflicten met de militaire overheid te vermijden.

Dit tweede lid werd opgeheven door artikel 47 van de Wet van 10 april 2003 tot regeling van de rechtspleging voor de militaire rechtscolleges en tot aanpassing van verscheidene wettelijke bepalingen naar aanleiding van de afschaffing van de militaire rechtscolleges in vrede (B.S. 7 mei 2003, in werking sinds 1 januari 2004).

Hierdoor wordt de jeugdrechtsbank in vrede ook bevoegd voor minderjarigen die de hoedanigheid van militair bezitten op het ogenblik dat zij een als misdrijf omschreven feit plegen, zoals de gewone strafrechtbanken bevoegd zijn voor de meerderjarige militairen (en in voorkomend geval, voor de minderjarige militairen vervolgd voor bepaalde verkeersovertreedingen of daarmee samenhangende misdrijven en voor de minderjarige militairen die door de jeugdrechtsbank uit handen zijn gegeven).

5. Beheer van de goederen van de minderjarige

De Wet van 13 februari 2003 (B.S. 25 maart 2003) brengt enkele wijzigingen aan in het Burgerlijk Wetboek en het Gerechtelijk Wetboek m.b.t. de bescherming van de goederen van de minderjarige. Vooreerst voert deze wet een getrappt systeem in met betrekking tot de territoriale bevoegdheid van de vrederechter die toezicht houdt op het beheer van de goederen door de ouders of de voogd. Ook wordt bepaald dat, ingeval van belangenconflict tussen de ouders, de vrederechter een van de ouders kan machtigen om alleen de handeling te verrichten waarvoor de machtiging wordt gevraagd.

Als gevolg van de wetswijziging hebben de ouders voor de vertegenwoordiging in rechte van hun kind (optreden als eiser in een rechtspleging), geen voorafgaande machtiging van de vrederechter meer nodig. Ook voor de burgerlijke partijstelling voor de feitenrechter en de berusting in een vordering of vonnis is de machtiging niet langer vereist (deze twee uitzonderingen op de vereiste van voorafgaande machtiging gelden zowel voor de ouders als voor de voogd). Op dit punt vormt de Wet van 13 februari 2003 een reactie op de Voogdijwet van 29 april 2001, die de lijst van machtigingsbehoevende handelingen door de ouders aanzienlijk had uitgebreid. Al van bij de afkondiging van de Voogdijwet was die uitbreiding het voorwerp van felle kritiek. Voorts moet als gevolg van de gewijzigde bepalingen ingeval van belangenconflict tussen de ouders die hun minderjarig kind moeten vertegenwoordigen in rechte en de minderjarige zelf, door de rechter een voogd ad hoc worden aangesteld.

Een andere nieuwigheid is dat voortaan bij elke rechterlijke beslissing waarbij uitspraak wordt gedaan over geldsommen van een minderjarige, ambtshalve bevolen moet worden dat die sommen op een rekening zullen worden geplaatst op naam van de minderjarige. Die geldsommen zijn in principe onbeschikbaar tot de meerderjarigheid van de betrokkene, onverminderd het wettelijke genot van de ouders. Willen de ouders of de voogd over die geldsommen beschikken, dan hebben zij de bijzondere machtiging van de vrederechter nodig. Hetzelfde geldt ingeval aan de minderjarige geldsommen worden toegekend ten gevolge van een nalaten-schap.

Johan PUT,
docent K.U.Leuven
Isabelle VAN DER STRAETE,
assistente K.U.Leuven